

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CENTIMS PER TOT ESPANYA
 Numeros atrossats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20. botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1^h. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2⁵⁰.

UNA REVELACIÓ

A passada guerra de Cuba ¿qui vá terminar-la?

—En Martínez Campos — diuenh los que no mes veuen la superfície de las cosas.

—Los diners d' Espanya! — exclaman los que tenen l' orella mes fina y saben ahont trincan.

—Lo cansanci dels insurrectes y 'ls estímuls de la codicia! —afegeixen los que tal vegada están mes en lo cert y positiu de las cosas.

La veritat es que 'ls generals y 'ls gefes de columna que per espay de molts anys repartían llenya seca als insurrectes, estovaren lo matalás sobre 'l qual se pogué ajaure tranquilament l' héroe de Sagunto, á la llum de la seva bona estrella.

Sense aquella brega tenás y mortífera, sense aquell espantós sacrifici d' hon es y esforços de totes classes, no hauria sigut possible comprar la pau de uns quants anys... preludi de una nova insurrecció mes formidable que la passada.

Qui plany al enemich, per son mal treballa. Qui 'l compra 's suicida. Las monedas se tornan balas.

**

En l' actualitat l' anada á Cuba del general Martínez Campos, ab propòsits conciliadors, sigué un error funestíssim, qu' Espanya pagarà molt car.

Jo no sé—ni ningú sabrá may probablement—los medis que degué emplear D. Arseni per tractar de atreures als mambissos. Un periódich extranger ha insinuat que certas sumas de diners abonadas per fer la pau serviren per comprar armas y elements de guerra contra la generosa y confiada Espanya. Hi ha qui dupta de la verossimilitud de aquesta noticia estupenda; de totes mazes a l' honra, al bon nom, y hasta á la seguretat d' Espanya importaria aclarirla, per exigir á qui 'n fos mereixedor las conseqüents responsabilitats. Hi ha torpesas que frisan en verdaderas traicions.

**

De l' altra guerra s' han publicat llibres qu' expliquen no poch misteris que llavors no s' entenian, y avuy apareixen clars com la llum del sol.

Qui sab si algún dia s' publicaran també llibres qu' expliquin los misteris de la guerra actual, la facilitat ab que l' insurrecció aná propagantse en sos primers onze mesos, la inacció y la impotencia del numerós contingut de tropas qu' Espanya vá enviar á la isla, y 'ls motius verdaders que vá tenir l' ex-héroe pera acabar dihent:—*Confieso mi fracaso* y tornarse'n á la Peninsula.

Una de las obras mes curiosas referents á la guerra passada es la que ab lo titol: *DESDE YARA HASTA EL ZANJÓN* publicá el cabecilla *Enrique Gollazo* en la *Imprenta de la Lucha*—Habana—1893. Aquest llibre s' ha venut y s' ven pública-

ment á l' isla de Cuba, y d' ell se 'n han fet dos edicions numerosas.

Obrimlo nosaltres per la página 141 de 'a segona edició, y enteremnos de lo que feyan los insurrectes, en los últims temps de la guerra.

«En la sesión que tuvo en los Pazos, jurisdicción de Cuba, el Gobierno provisional (s' enten lo govern de la manigne), y á la que asistieron Calvar, Marmol y F. Figueredo, por estar Beola en una comisió en las Tunas, presentó el Dr. Félix Figueredo una larga proposición en que, después de las consideraciones conducentes á demostrar el estado actual y las causas de la decadencia, preveía la muerte próxima de la revolución si no se acudia á su pronto y eficaz remedio, y que como la única esperanza fundada que quedaba era acudir á la emigración, proponía al gobierno nombrar en comisió al general Antonio Maceo para que saliera en comisió al extranjero, con plena autorización para arbitrar recursos, y aprove-

chando el momento, reactivase el entusiasmo, viniendo inmediatamente con los hombres armados y municiones que debían proporcionarle.»

De manera que 'ls insurrectes tractaven de agotar tots los medis acudint al extranger en demanda de recursos.

«La proposición (continúa l' llibre) fué disientida en tres sesiones consecutivas del Consejo y aprobada por fin se resolvió saliera el general el día 6 de Mayo, acompañándole los brigadieres A. Leyte Vidal y Rius Rivera y los tenientes coroneles José Lauret y Miguel Santa Cruz Pacheco. A petición del general Maceo se prorrogó su salida hasta el 19.»

Sens dubte la causa de aquesta prórroga de 19 días sigué deguda á la necessitat de combinar la manera de qu' en Maceo pogués sortir de Cuba sense cap perill á fi de portar á bon terme l' encàrrech que li feyan los seus companys de glorias y fatigas.

¿Cóm s' ho arreglaren? L' autor del llibre ho diu á continuació sense ferhi cap embut. Llegixinho qu' es molt bó.

«El Gobierno (el govern dels mambissos) comisionó al Dr. Figueredo para que obtuviera del general Martínez Campos lo necesario para efectuar el viaje los comisionados»

«El General Campos no puo inconveniente alguno, embarcándose Maceo en el FERNANDO EL CATÓLICO—vapor de guerra español—, que lo llevó á Kingston, Jamaica.»

**

!!... !!

Aixó diu clarament que 'ls barcos de guerra espanyols s' utilisavan per transportar als enemichs d' Espanya, quan aquests consideravan necessari acudir al extranger en busca d' elements per continuar la guerra. Y de pres dirán que la marina de guerra no serveix per res.

¡El general Campos no puso inconveniente alguno!...

Y aixó ho afirma, en lletres de móflló un filibusteró de armas tomar, testimoni presencial dels fets; y aixó s' ha consignat en un llibre de carácter histórich; y aixó, fins ara no ho ha desmentit ningú.

Aquesta revelació es un raig de llum qu' explica moltes altres cosas, y totes ellas graves, gravíssimas.

Si á Espanya hi hagués justicia, ¡ay la mare!...

P. K.

LA FOTOGRAFIA DE LO INVISIBLE.

Interior de un reverendo en un divendres de quaresma.

BATALLADAS

o noble oferiment del navier catalá senyor Jover, posant sos magnífichs vapors á la disposició del govern pera transportar gratuitamente á Espanya als ferits é inválits procedents de la guerra de Cuba, no ha sigut acceptat encare. Lo govern vol averiguar previament si á bordo dels trasatlántichs del Sr. Jover hi vá metje, y sobre tot capella.

Es veritat que als vapors de la Companyia del Marqués de las Cinquillas, el capellà no hi falta may y hasta n'hi va una requa si tan se necessitan; pero també 'l devotíssim marqués cobra elevadíssims preus de pasatje per cada soldat que transporta. Molts mosséns... y molts *missas* de aquelles que trincan.

En cambi 'l Sr. Jover s' ofereix á donar de franch tot lo que te, y hasta cert punt es una impertinencia impositiva determinadas obligacions... purament espirituals. Si 'l govern necessita capellà, que l' embarqui ell y ell el mantingui. Son tants els que sosté, que per molts que n' envihi á bordo á menjar galleta, no crech que 'ls acabi.

A la Sra. Sárraga de Ferrero iniciadora de la societat de damas defensoras del lliure-pensament, diumenje van detenirla portantla al govern civil. Després li digueren que aqueixa detenció obehia al propòsit de portarla á declarar davant del Jutje del Hospital.

Generalment las citacions per anar á declarar se fan per medi de papeletas. Estava reservat als que segueixen las inspiracions dels Pares de familia emplear certs medis que repugnan per lo irregulars y per la seva descortesía, quan s' emplean contra una senyora.

Pero jo ja ho veig: ells devian dir:—Potser detenint-la, la intimidarém.

S' han equivocat. La Sra. Sárraga vá demostrar tenir una gran presència de ánimo y una poderosa forsa de voluntat. La lley l' ampara y sa propia conciencia li infundeix aquells bríos que son avuy necessaris pera plantar cara á las desenfrenadas corrents de la reacció ultramontana.

Totas las personas amants de las públicas llibertats se posarán resoltament al costat de las damas defensoras del lliure-pensament.

Carlins y conservadors están entesos per anar ple-gats á las urnas.

¡Quín escandoll!...
May com avuy es necessari repetir la frase del general Prim:
—Lliberals: á defensarse!...

Duchesse 'l general de la República francesa, conquistador de Madagascar, al arribar á Marsella ha sigut objecte de una recepció popular, imponent, entusiasmada. Totas las classes socials l' han aclamat y victorejat ab verdader deliri.

¡Quín contrast entre 'ls héroes de la República y 'ls grans prestigis de la monarquia!...

Veritat es que Duchesse (que no es mes que general de divisió ó mariscal de camp, l' últim grau que hi ha á Fransa en la escala de la milícia) ab un grapat de valents y uns quants mesos de campanya ha conquistat una isla, mentres que un dels nostres homes dels tres entorxats... No acabém la frase que 'ns avergonyiriam.

Una reunió que celebravan á Sardanyola 'ls delegats dels rabassaires vá ser disolta punt en blanch pel representant del Governador.

Preguntan aquina vá ser la causa de la disolució?
Sencillament: los atachs de un dels oradors vá formular contra 'l caciquisme dels Planas y Casals.

Avuy la situació no está pas per manganillas...
¡Respecte á la institució sagrada dels pantorrillas!

S' ha de confessar qu' en Calixto García está de pega. Sembla que ab l' estrella del héroe s' ha eclipsat la de totas aquellas personas á qui havia dispensat la seva protecció.

Lo Sr. Calixto fá cosa de un mes vá naufragar ab tot lo cargament de armas y municions que tractava de transportar á Cuba.

L' altre dia s' havia fet á la mar á bordo de un altre barco, y un vapor de guerra dels Estats Units vá capturar-lo.

Ne falta qui troba extrany que havent sortit de la República *yankée* tots los medis de guerra de que disposan els mambissos, aquesta vegada haja sigut capturat un barco carregat de contrabando.

¿Desde quant l' oncle Sam se torna amich d' Espanya?

L' oncle Sam, contesta:
—Jo no soch amich ni enemich de ningú. Si hi capturat al vapor *Bermuda* es perque ademés dels pertretos de guerra, portava uns quants sachos de monedas d' or. Que se 'n portin armas y municions no hi tinch res que dir: si á casa meva las compran, á casa meva las pagan, y aixís tot se queda á casa. Pero que se 'n portin sachos de monedas, aixís si que no ho tolero.

De Cuba ha vingut l' avís qu' esperava en Cánovas. Lo general Weyler ha manifestat que allí podrian celebrarse las elecciones, y ha bastat aixó perque 'l govern conservador se disposi á publicar lo decret de disolució. Los sagastins están que treuen foch pels caixals, contra 'l mónstruo y contra en Weyler.

Diuen de aquest que maquina proclamar la República y erigirse en dictador. ¡Quí sab, mare de Deu!

De totas maneras, no está de mes recordar una coincidencia.

Lo general Pavía, desde Madrid, va disoldre las Cortes republicanas.

Lo general Weyler, desde Cuba, acaba de disoldre las Cortes monárquicas.

Bo es que s' hi vaji ensajant.

S' ha posat á la venta la nova producció de nostre estimat company *C. Gumá*, titulada *DE LA RAMBLA Á LA MANIGUA*. Es una historia aixerida, interessant, plena de lances cómichs y que té ademés, com son títol indica, tots los atractius de l' actualitat.

Qui vulga anar de la Rambla á la Manigua pot ferho sense cap més perill que 'l de ferse un bon panxó de riure.

CARTAS DE PORA —*La Figuera del Priorat*.—Lo nostre entonant que se 'ns va tornant un home molt distret, y qu' es aixís se li coneix ab los predicots que fá á cada punt. Lo diumenje de Carnaval digné que haviam entrat en la senmana Santa, ab lo qual demostrá que 'l rellotje del enteniment li anava adelantat de set senmanas. Y al final de la prédica sense que vingués á tó se li va escapar la paraula *sota de bastos*, com si la tingüés encastada al cervell. ¿Será que maneja molt sovint los salms de las 48 fullas?—Hasta quan fa un casament, en lloch de las cinch pessetas que avants demanava, ara n' exigeix sis. Y aquesta distracció ja no es tan agradable pels feligresos que 's venhen obligats á satisfer un augment que no s' explica. A veure si ab aquestas ratillas recobrará la memoria y l' atenció.

Sant Quinti de Mediona.—L' home negre de aquest poble desde 'l cubell mistich se dirigí al seu remat dihent que las autoritats no haurian de permetre en Carnaval que 'ls joves se divertissin, y afegint que ab tot y ser Carnestoltes l' iglesia 's veuria concorreguda pels seus estimats germans. Las beatas prou van anarhi; pero 'ls joves hasta sembla que han acabat per no saber ni 'l camí de la seva casa. Per aixó voldria tenir l' alcalde sen y veure hasta de privar la diversió del ball; pero lo qu' es per ara s' ha de quedar ab las ganas. ¿Encare no está satisfet de la visita que li fan unas quantas noyas cada diumenje á la tarde?

Gratallops.—Seria convenient que la guardia-civil dongués una passada per aquí, á veure si lograria aixarpar á un corb, que á pesar del pregó declarant la veda, surt tot sovint á cassar ab lo gos, lo reclam y l' escopeta. Sembla que qui ha de tenir interés en que 's compleixi la lley de Deu, hauria ell de donar l' exemple cumplint las lleys humanas. Y per avuy no dihem res mes.

IOH TEMPORAL... IOH MORES!

(CONCLUSIÓ DEL «SERMÓ DE QUARESMA»)

Tornant donchs, á lo que deyam, estich segur que si feyam tots junts un viril esforç per aixecar nostres cors, lo mon se transformaria d' un modo que sorprendria, y molts que avuy viuen grassos se 'n anirían de nassos, sense servi'ls de disculpa lo vergonyós *mea-culpa* ab que, á falta d' altre casco, voldrian pará 'l xubasco.

Però ¡ay! aixó es un desvari ab el qual ni cal pensarhi. La humanitat viu malalta; té doló al coll, á la galta, als jonolls, al pit, al peu, á l' esquena, á tot arreu; pero quan se li procura modo de posarse en cura, diu ab molta cortesía:

—¡Ja ho probaré un altre dia!
Ara haig d' aná á senti uns coros, ó hi ha corrida de toros, ó carreras de caballs, ó moixigangas, ó balls, ó obertura d' un café, ó professó á la Mercé, ó judici á l' Audiencia, ó partit de competència...
Vaja, alguna tontería que absorbeix gran part del dia y distreu perfectament dels dolors que l' home sent...

Desenganyévos, germans; los tres absurdos mes grans que poden imaginarse son: nadar sense mullarse, ensenyar solfa á las monas y domesticar personas.

L' home—per tot ho veurén—sols predica 'l que no creu: als llabis, molta virtut; pero 'l cor, molt corromput: la levita sempre neta, pero ¡ay! fills la samarreta!...

Posémnos en una plassa y á tota la gent que passa, d' un á un els preguntém:
—Y d' houradés ¿cóm estém?—
¡Oh, quina unanimitat!
—Jo soch un ciutadá honrat.

—«En quant á aixó, estich segur que no m' avansa ningú.»
—«¡Jo ho soch molt més que 'l primé!»
—«¡Jo encara més!»—«¡Jo també!»—
Tothom vol posarse al cim, tothom vitupera 'l crim, tothom parla á grans bocadas d' intencions dignas y honradas, tothom té 'l cor pur y net, ¡tothom es un angelet!...

Y donchs, els murris ¿qui son?
¿Ahont s' amagan? ¿Ahont?
¿Qui las fá las picardias que 's registran tots los dias?
¿D' hont surten las xarranadas, y 'ls timos, y las primadas, y las quiebras y 'ls esguerros, y 'ls tarugos, y 'ls enterros, y tot aquest arsenal de la *crónica local*?
¿Neix aquesta miscelánea per generació espontánea, ó es que avuy la hipocresía es del mon l' única guía?...

No ho sé ni esbrinarho intento: jo únicament lo que sento es que tot aixó que hi dit de fixo que us ha entrístit. Si per cas, no us hi amohinéu; prenème lo que vulguéu ó pensen que ben mirat potser no será vitat.
Y agrahtintvos l' atenció qu' heu prestat al meu sermó, á la boca 'm faig un nus y.... acabat *amen Jesús*.

C. GUMÁ.

PREGARIAS

UNA cosa mes curiosa y admirable!

¡Jo que 'm creya que aixó de la pluja era un fenómeno natural, y que tot lo referent á xubascos, pedregadas, tempestats y demás manifestacions *superiors* provenia d' un convent fet entre l' atmósfera y 'ls fabricants de calendaris!...

No hi ha res de tot aixó; dimars vaig averiguarho.

Una senyora, que no té la casa gayre neta ni acostuma á pagar lo lloguer del pis ab massa puntualitat, pero que sab fil per randa tot lo que passa á las iglesias, m' ho va comunicar.

—Avuy—va dirme—hi ha pregarias per *questió* de la pluja.
—¡Ah! ¿sí? ¿Es dir que la pluja també arma *questions*?
—Ja m' entén vosté! Vull dir que, cóm hi ha tanta sequedat...

—¿Surtiran las botas de riego del Ajuntament?
—¡Burlisen! ¡burlisen! Ja veurá com será posar oli en un llum.

Y ab un accent de convicció que m' impresioná de veras va esplicarme una pila de cassos, en la majoria dels quals surtir la professó de pregarias é inundarse un parell de provincias ha sigut joch de cinch minuts,
—Per poch bé que ho fassin—va anyadir á manera de conclusió—veurá vosté com avuy mateix tenim pluja.

¿Qué havia de fer un hom davant de tantas seguretats?... Anármes á buscar el parayguas immediatament.

A l' hora qu' escrich aquestas ratillas, encare no m' ha servit. Y si haig de dir paladinament lo que penso, ho sento, ho sento ab tota l' ánima.

Jo hauria volgut que al moment d' elevarse 'ls primers cants de la plegaria ja haguessin anat las canals.

¿Volen res mes bonich, cómodo y barato que tenir necessitat d' aygua—y qui diu aygua, diu vi—y poderla satisfer en un instant, ab quatre cantarelles apropiadas y ben ditas?

¡Quina rabia 'm feya, el veure que las pregarias s' acabavan y 'ls núvols s' ho estaban escoltant lo mateix que si 'ls diguessin *Lucía!*

—¡Apa, ploguéu!—deya jo mirantmels:—¡ploguéu desseguida y deixéunos convenuts de l' eficacia del sistema!—

Demostat que aixó de las pregarias anava bé, si efectivament plovia, ¡quin món de aplicacions se 'n podria treure! ¡Ab quina senzillesa s' anirían resolent tots los problemas y dificultats que ara 'ns preocupan!...

—*Por el hilo se saca el ovillo*; diuen los castellans; y jo, ajustant l' adagi á las circunstancias, anava dihentme:

—Pels efectes d' avuy, podrém colegir los efectes successius. Si aquestas pregarias *resultan* ¡quina revolució en la vida privada, en la vida pública, en lo porvenir d' Espanya!... Las pregarias serán la panacea, la palanca d' Arquímedes, la pedra filosofal, la salvació radical y definitiva del género humá.

Tot s' anirá á buscar de teuladas en amunt: las pregarias ho arreglarán tot.

¿Tenim mal de caixa? Res de elixirs ni dentistas. ¡Pregarias!

¿La dóna 'ns fa nosa? ¡Pregarias perque una pataleta se la emporti!

¿Volem menjar? ¡Pregarias perque cayguin llonguets!

¿Necessitém vestirnos? ¡Pregarias perque ploquin trajes... ó al menos perque Deu toqui 'l cor dels sastres!

Lo mateix en la esfera política y social.

¿Lo govern no té diners?... Pregarias perque la sorra de las nostras platxas se converteixi en monedas de cinch duros.

¿Convé disoldre las Cortes?... Pregarias perque tots los diputats existents agafin el cólera.

¿Volem acabar la guerra de Cuba?... Pregarias perque un caymán providencial se menjí á n' en Máximo Gomez y un altre á n' en Maceo...

La llástima es que es molt possible que aixó de las pregarias

resultin *veus volatils*, y al cap-de-vall se confirmi alló que deya un miránuselas:

—¡Foment de l'industria cerera!... ¡Foment de l'industria cerera!...

No sé, per xó, si ho deya per la cera, ó per la encerada ó perquè.

FANTÁSTICH.

FLORS DE GRACIA

(Coplas satíricas)

(Segona part)

—Un regirador d'ofici y ex-abater remendón, quan la Federal volia atacava á tot lo mon. Ell al crit d'«¡Abaix las quintas!» va obrar ferm y decidit; mes pel desitj de sé Arcalde va abandoná l'seu partit. —Fins, per lograr tal objecte, á la professó va anar; mes la vara qu'ell desitja se la tindrà de pintar.

—Un primé arcalde de Gracia es més que un rey absolut, puig l'única llei que acata n'es tan sols la del embut. Sa voluntat soberana imposa a l'Ajuntament y l's regidors mes tremosos davant d'ell diuhen: —Amén. —Si á son gust mana y remena, sens trobar cap entrebanch, es porque en lo consistori sols hi té... conills de fanch.

—Lo mosso d'una pageda que ven cois y naps dolents, va enjegar davant d'un gura dos renechs dels mes quents. Lo gura al moment va dirli: «Son quatre duros, ¡ja ho sabs!» y ell, sens tornarli resposta, va donarli quatre naps. —Donchs, noy, aquell tranquil mosso per tot, se pot alabar d'haver pagat bé la multa; si quatre naps va donar.

—Una vehina de Gracia cert dia va renegar, y á la casa de la vila, tot seguit, la van portar. Mes no va afluixar la moma: porque va dí, ab termes fins, que l'bando de las blasfemias sols va ferse pels vehins. —Ab lo que ara tú m'explicas veig ben clar ¡voto á n'ell! que lo qu'és la tal vehina, no té pas llana al clatell.

—Per havers'hi dat un «viva», ab la mes bona intenció, la guardia civil de Gracia disolgué una reunió. Tots los que allí peroravan, eran bons republicans, que ab molt acert criticavan dolents fets dels gobernants. —Si haguessin donat mil «vivas» al rey-ruch Carlos seté, per mes que sembli mentida, ningú l's hauria dit ré.

BOIXOMPIFAIG.

OSAS de la religió católica, apostólica y... andalusa; porque la escena que vaig á relatar passa á Sevilla y entre canonjes de la Catedral.

Antecedents: desaparició de l'aminas del Estat per valor de dos milions de rals; intervenció del jutje pera procedir á l'averiguació del miracle: reunió, en fi, del

cabildo, per acordar la contestació á un ofici del jutje, reclamant certs documents.

Los Srs. canonjes acordan no accedir á las pretensions del jutje. Lo canonje Sr. Venegas protesta contra aquesta resolució manifestantse partidari de donar tota classe de facilitats á l'acció de la justicia. ¡Gran alborot de canonjes! Els uns li ensenyan els punys, els altres, segons diuhen, els hi fan tastar.

Surt lo Sr. Venegas en busca de un notari: torna al

poch rato á la sala del cabildo, y troba la porta tancada.

Los tribunals entenen en aquest nou escándol. Cantém, donchs, segons lo ritual de la religió católica, apostólica y... andalusa: —*Dominus t-cum y jolé!*

S'ha anat enfadant de mica en mica, y l's ha tirat pels nassos lo nomenbrament del cárrech que li havian concedit per amanyagarlo.

A D. Anton li contesta ab rebufos, y á n' en Castellanos, quan el veu gira la cara per no saludarlo.

L'haverli deixat cessants á dos amichs que tenia colcats á Cuba han sigut las dos gotas de fel que han fet vessar la copa de la seva indignació.

Y ara diuhen que tracta de anarse'n de Madrid, ab l'idea d'estar ausent una llarga temporada.

¿Ahónt vá?

A la ciutat de l'Alhambra, á la encantadora Granada.

¡Magnífica ocasió tindrà de anarse'n xano xano cada dia, á posta de sol, fins al siti conegut per el *suspiro del moro*.

Allá, en mitj de la soletat impregnada de tristesa per las tintas del crepuscul sentirá una veu histórica que li dirá:

—Héroe chico: llora, llora como una mujer; ya que no supiste morir como un hombre.

Llegeixo: El Tribunal Superior de Constantinopla ha condenado á la última pena á Murad Bey. La sentencia le declara culpable de haber atentado á la seguridad del imperio.

Una pregunta: ¿Qué li farían els Turchs á Morat Garrofa de Sagunto?

A un conservador li preguntavan:

—Pero vosté apróba la alianza electoral dels canovins ab los carcondas?

—Sí, senyor—va respondre.—Los carlins serán sempre l's nostros gossos de presa. Van serho, durant lo período revolucionari, facilitant la restauració del trono borbónich. Y la cosa s'rspetirá qualsevol dia que la restauració caygui y s'proclami la República.

—¿Y per aixó vostés procuran lligar aquests gossos ab lllangonissas?

—Exactament.

—Pero ¿y la patria?

—Fugi, home, no sigui romántich... La patria es una paraula... En cambi las lllangonissas son un comestible.

¡Sr. Maluquer y Viladot! Alsa amigo ¡no n'anirá poch de maco ab l'uniforme, la placa y l'espasa de l'ordre de Sant Gregori l'Magno, que li ha concedit lo papa de Roma, ab motiu de haver contribuít á fer un bisbel...

Ja me l'veig aguantant la capa, ab la ma sobre l'pom de l'espasa, y ab la placa cayentli sobre l'estómach, que, com á prenda benehida, es segur que li facilitarà las bonas digestions!...

Pero y si ressucitavan los seus antepassats acérrims progressistas mata-frases ¿no ha pensat may en lo que li dirían?

Mes vosté podria respondrels:

—Si vivim en plé Carnestoltas, vamos á veure ¿per qué no tinch jo de disfressarme?

Sempre lo mateix. Lo general Borrero á lo millor se'n va de la llengua pronunciant conceptes graves ó atrevits. La premsa se'n ocupa, lo públich ne parla, l'govern se torna de deu mil colors, y l'general Borrero exclama:—Ay, ay ¡já que ve ara tota aquesta sargata? En tot lo que diuhen que he dit no hi ha una paraula de veritat.

Lo general Borrero ab una má toca l'timbre y ab l'altra apaga las sévas vibracions.

Empleant aquest sistema amich general Borrero no s'fa pas carrera d'héroe... Tot lo més de *pastelero*.

Diuhen alguns qu'entre lo que passa actualment á Cuba y lo que allí passava durant lo mando de n'Martinez Campos no hi ha pas gran diferencia.

Jo, en cambi li trobo y molt essencial. Als insurrectes, D. Arseni l's *deixava corre*. Y en cambi l'general Weyler els *fa corre*.

Vaja, no podém queixarnos: ja tenim á Barcelona posada al nivell de un poblet de la montanya: també aquí s'fan rogativas y s'treuhén á passeig las reliquias dels sants per *fé troná y ploure*.

Y hasta l'arcalde hi assisteix!... Després dirán que no progressém, en tot... fins en metereología!

Per supuesto que si l'dillúns estava núvol, lo dimars quan vá sortir la professó va posarse á fer un raig de sol qu'estaballava. Lo rey dels astres semblava que deya desde las alturas:

«Esta vez os ha salido un poquito desigual.»

Y l's que plens de fé van corre á casa séva en busca del parayguas, no per aixó tingueren motius de arrepentirse... Lo parayguas va servirlos de sombrilla... y aixis van salvarse de un contratemp. A lo menos pogueren evitar que se l's socarrimés la llana del clatell.

XARADA

Car lector, si vols trobá de la xarada 'l Total vinch á dirte ab tó formal qu'és un poble catalá. Posant *Quart-tres* de carrera veurás qu'és un nom de dona; y la *primera* ab *segona* part d'home, igual que *hu-tercera*. Per fi 'm *tres-hu* d'observar que també es part d'home *dos* la *prima* animal hermós: *tres-invers-dos* per matar.

SANCH DE CARGOL.

TRENCA-CLOSCAS

ADELA PRIM ARAMELL

Formar ab aquestas llettras lo títul de una producció castellana.

QUIMET VOLTALOLLA.

LOLOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6.—Nom de dona.
- 6 3 4 5 6.— »
- 1 6 3 6.—Pronostican destinos.
- 1 2 5.—N'usan los sastres.
- 1 4.—Nom de dona.
- 4.—Vocal.
- 5 6.—Article.
- 6 5 6.—Los aucells ne tenen.
- 5 2 5 6.—Flor.
- 1 2 3 4 5.—Nom d'home.
- 6 3 2 5 2 6.— » de dona.

FILIBERTO POLVIANY.

GEROGLIFICH

∴ +
I
+
RE
I

SAMARRUGÁ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Asensio, Un insurrecto, R. Jardí, Farnesio, Carrerista, J. B. Z. Z., P. del Vendrell, M. Fano P., J. Miquel Roca, Pep Not de l'Esca, Un Branair, Urganda la coneguda, Pau dels Timbals, Un Gitano, M. de las Truitas y Nicasi Llami:—Lo que ns envian aquesta semana no fá per casa.

Ciudadans P. C. y P., M. Feidro, Cuca-Latxa, E. Llavayol Pi, J. Monllor, J. Staramsa, Pio Pich, S. Roch, J. Sallent, Tomás Salabugas, P. Pineda, J. Roger (a) Faluga, Sicutérat y A. Semolatre:—Insertarém alguna cosa de lo que ns envian.

Ciudadá Salvador Bonavía: Las tres composicions están bé y mirarém de publicarlas.—R. Alonso: No ns acaba de agradar: no diu res de nou.—Romancer del Panadés: Va bé.—Anton del Singlot: Es una mica rebuscat.—M. J. R. V.: Té algunas condiciones; pero té també caygadas é incorreccions de forma que la fan impublicable.—Arrosayre vilafranqui: No fa per casa.—J. Espurgapins: La noticia no té interés.—P. A. (Tortosa): Si no s'explica mes clar, no l'enteném.—Jeph de Jepsus: La remesa está bé: mil gracias.—I. Torruella: Rebut lo duplicat.—F Carreras P.: Aprofitarém alguns cantars: en quant á la composició ja veu vosté mateix que no diu res.—J. Oller: No va.—A. Llimoner: Mil gracias per l'envío.—Etcétera de Vilafranca: *Anemorada* es una barbaritat: en catalá s' diu *Enamorada*. Aixis que la xarada cau per la base.—Peret del Café: La composició resulta incorrecta.—Quimet del Oli: Las de vosté son molt fluixas.—Assumpta de Vallors: No ns fa l'pes.—Un sagre-rech: No li trobém la punta.—Tened Zerep: La xarada va bé: en la composició es molt fluixa.—M. M. (Vilassar de Dalt): No creyém que valgui la pena de parlarne.—J. Robert P.: Es molt fluixa.—B Nani: La forma adoleix de una falta manifesta de facilitat.—Ll. G. Salvador: Va bé.

¡ARA! ¡¡ARA!! ¡!!!ARA!!! ¡!!!!ARA!!!! ¡!!!!ARA!!!!

DE LA RAMBLA Á LA MANIGUA

AVENTURAS D' UN RESERVISTA

PER C. GUMÁ

ILUSTRADA AB DIBUIXOS DE M. MOLINÉ

¡DOS ralets!

Se ven á can López, als kioscos y per tot arreu.

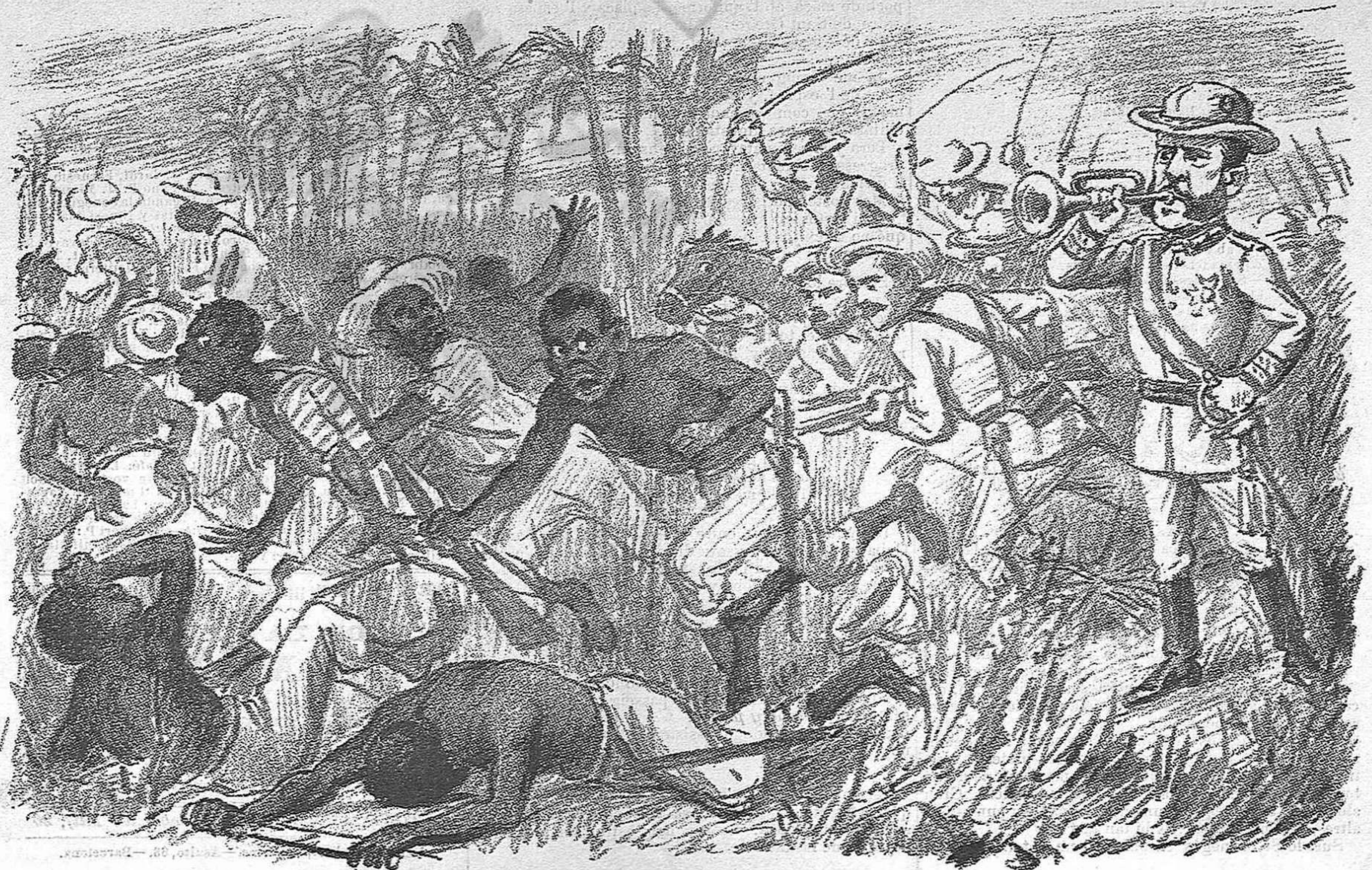
ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

LO SARAU DE CUBA.-AVANTS Y ARA

Ab la música del mestre Martínez: Tango.

Ab la música del mestre Weyler: Galop infernal.